

I november-december 1997 var jeg i Nepal sammen med Kurt, Annette, Lene, Flemming, Ib og Egon (Solu-Numbur trek). Da jeg på grund af astma og tendens til højdesyge ikke kunne følge med resten af gruppen ad den nordlige rute, drog jeg med Sanu Thami og Kazi Sherpa til Mopung, hvor vi boede hos Kazis forældre en uge til resten af holdet ankom. Vi tog på ture i omegnen, og vi besteg også bjergryggen Shingshere Danda ad den sti, som indbyggerne i Mopung gerne vil have udbygget til en vej, som kan få turisterne til at vælge vejen over bjerget, når de skal mod Namche Bazar og Lukhla. Den sædvanlige vej går fra Junbesi syd om Shingshere Danda til Solung, Ringmo, Tragshindo La og videre.

Jeg har ingen fotografier af selve vejen, men jeg husker den som meget smal, kun et enkelt spor. Det meste af strækningen går den gennem græsland, og udsigten er formidabel. På et stykke af vejen er stigningen kraftig. Lige før passet, som hedder Shingshere La, og som er markeret med bedeflag og en varde af sten, mødte vi en lille familie, som boede i et telt, hvorfra de passede deres kvæg, der indbefattede nogle yakokser. Det var moderen og de to drenge, som passede køerne. Faderen opholdt sig på familiens faste residens i landsbyen nær ved Kazis hjem. Vi blev budt på smørthe lavet med en smørkærnen.

Området omkring passet viste sig at være en slags sæter for yak-driften. Der lå mange bygninger, som jeg opfattede som ruiner af tidligere bebyggelse. De bestod af to støbte eller murede gavle forbundet med en lav mur. Men jeg blev belært om at det var "sæterhytter", der for tiden ikke var i brug, men som på få minutter kunne blive operative, når den medbragte presenning blev lagt over gavle og mure og surret fast. Ud over den hytte, vi besøgte på vejen op, var der kun en beboet hytte, hvor vi fik aftensmad og en plads ved bålet.

Lige uden for hytten var der en indhegning, og her samledes yak-okserne, da solen var ved at gå ned. Vi havde slået vores telt op et godt stykke uden for indhegningen. Ikke fordi okserne er aggressive, men de er nysgerrige og nærgående! Om aftenen stod de som en kødrand uden om familiens telt, hvor vi sad og spiste. Den der var nærmest indgangen havde det meste af hovedet indenfor, før den blev jaget ud. Om det var varmen fra bålet, der fristede dem, eller om de ventede på noget spiseligt fra måltidet, ved jeg ikke.

Ligesom i den første familie var det moderen og børnene, der passede de daglige rutiner med kvæget. Her var der fire piger fra 2 til 20 år. Om aftenen dukkede der flere mænd op - jeg gættede på, at det var faderen og måske nogle brødre. Der blev efterhånden meget lidt plads omkring bålet. Sanu Jetta var åbenbart den, der kom til at sidde yderst. Det var en måneklar og kold aften. Da Kazi og jeg gik op til teltet, flammede der et stort bål op uden for folden. Kazi forklarede, at det var Sanu Jetta, der lige skulle have varmen inden natten. Han vidste vel godt hvilken soveplads en thami ville tilkomme i et telt fuldt af sherpaer!

Næste morgen gik vi ad bjergryggen mod syd. Der er en flot udsigt til tre sider. Den flotteste er nok mod nordøst, hvor de sneklædte Himalaya-toppe fylder hele horisonten.

Jeg havde haft en rædselsfuld nat, og om morgenen havde jeg en hovedpine, som pamolerne ikke kunne tage. Da jeg ikke kunne spise Kazis friskkogte kartofler til frokost, stillede han diagnosen højdesyge, som viste sig at være korrekt. Vi pakkede teltet sammen og tog stien tilbage til Mopung. Vi var ikke halvvejs nede, før jeg var rask igen!

Niels Bonnesen, Skive